ФЕСТИВАЛЕН БЮЛЕТИН

34 ФЕСТИВАЛ НА БЪЛГАРСКИЯ ИГРАЛЕН ФИЛМ | ВАРНА 19-25 СЕПТЕМВРИ, 2016

ЗЛАТНА РОЗА

21.09.2016 г. БРОЙ 2

www.zlatnaroza.bg

„Абе, Гоше, ще оглушеем с това твое думкане, бе! Здравето ми взе! Ти мани ме мене, ами кокошките спряха да снасят, при 20 кокошки – яйца от пазара купувам! Аз и на война съм бил, ама такова чудо! Бомбардират, бомбардират, па спрат. Какво беше това чудо, какво беше това изкуство?“

Оркестър без име (1982), реж. Людмил Кирков

>>7 стр.

КАМЕЛИЯ ПЕТРОВА

режисьор

„КРИСТИН, КОЯТО МАХА ОТ ВЛАКА" Е ПРИЧИНАТА ДА СЕ ЗАНИМАВАМ С КИНО"

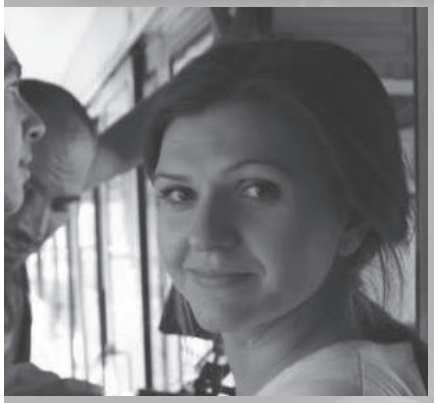

Изборът на драматургичен материал е много важен. Вие стъпвате върху известния разказ на Георги Господинов „Кристин, която маха от влака". Какво според Вас прави една екранизация успешна?

„Кристин, която маха от влака"се превърна в причина да уча режисура – всяко нещо научавах през опита си да превърна този разказ във филм. До такава степен, че се беше превърнал почти във фиксидея. Две години работих по сценария и кастинга на филма. Когато се пресрамих да кажа на Георги Господинов с какво съм се захванала, вече беше станало опасно късно, бях на такъв етап от подготовката на филма, че би било много трудно, ако той не беше се съгласил. Но той се съгласи. Въпреки че каза, че в сценария има много повече от мен, отколкото от разказа.

Работите по филма с опитния оператор Кирил Продановв. Разкажете ни за визуалния подход към филма, който избрахте.

С Кирето се познаваме отдавна и сме работили по много проекти, с него и с Андрей Волкашин и Петър Вълчев сме съдружници в „Артерия Филмс". Той е много наясно как влияе всяка композиция, всеки акцент, всяко движение. Стремяхме се да изградим един необикновен, илюзорен свят на двамата главни персонажи – Арман и Кристин. Тяхното купе като че ли в паралелна вселена – цветовете са по-различни от тези навън, сякаш в купето е по-слънчево и всяко движение, жест или дума тук имат особено значение, а камерата е като омагьосана от този свят. Искахме да отведем зрителите в света, който ние си измислихме.

Имате предишен опит като продуцент на „Шшш, попей ми". Кое повече Ви привлича продуцентството или режисурата и защо? С кое смятате да продължите?

В много случаи виждам, че в България, а и в Европа, двете вървят ръка за ръка. Истината е, че съм продуцент по неволя. „Шшшт... Попей ми!" е един необикновен случай на много амбициозен приятелски проект, който за наше голямо щастие постигна отлични резултати. В „Тя, която маха от влака" съм и режисьор, и продуцент и това ми беше не толкова трудно, колкото неприятно, защото сама трябваше да възпирам творческите си пориви. Определено режисьорската работа е това, което наистина искам да правя, което съм учила. Това е голямата ми любов, голямата ми мечта. Продуцентството ми е интересно ми е, но не за постоянно.

Катерина Ламбринова

„Тя, която маха от влака"
21.09.16, Зала 1,16:00

Владимир Петев:

режисьор

„КИНОТО КОЕТО ОБИЧАМ КРИЕ НАПРЕЖЕНИЕ И АСИНХРОН"

Как дойде идеята за филма „Куче"?

Отчасти е „истинска история", както е прието да се нарича, защото нещо подобно ми се случи преди време. Тогава обаче, както често става извън изкуството, всичко свърши още на завръзката. Но именно този факт ми позволи да си дофантазирам останалото. Така взехме просто едни обстоятелства и към тях добавихме всичко, което ме вълнуваше в онзи момент – погребения, срещи с непознати, вятър в дърветата и т.н.

Случайни срещи, пресичащи се пътища. Това ли е в основата?

На пръв поглед, да. Това е фабулата. Но до тук. Аз винаги съм се интересувал повече от историята, която разказва формата на филма. Извънсюжетната. И това не означава, че омаловажавам действието и наратива, напротив. Киното, което обичам крие в себе си напрежение и асинхрон между историята и визията.

Как се случи Петър Вълчанов и Кристина Грозева да продуцират филма?

С Петър и Кристина се запознахме преди години покрай съвместна работа. Харесахме се. Започнахме да си помагаме по различни проекти. Аз много уважавам това, което правят. Филмите им напълно заслужават признанието и наградите, които получават. Когато написах първата версия на сценария, Петър беше първият човек, на когото го пратих за мнение. Той го прочете, хареса го и сам предложи те с Кристина да го продуцират. Голям късмет извадих, защото освен чудесни режисьори, те се оказаха и доста търпеливи и открити продуценти, които ми дадоха свободата и подкрепата да направя филма по начина, по който аз искам.

Пламен Михайлов

„Куче"
21.09.16, Зала 1,16:00

Яна Титова
режисьор
„МОЖЕ И ДА ИМА ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИ НЕЩА В ЖИВОТА, НО ЗА МЕН РЕШЕНИЯТА КОИТО ВЗИМАМЕ СА ТОВА, КОЕТО НАСОЧВА ПЪТЯ НИ В ЕДНА ИЛИ ДРУГА ПОСОКА"

Интересно във филма е, че започва с кадри от някаква дискотека и една реалност, която остава скрита за „арт-киното", но е разпространена в живота на хората. Как избрахте локацията?

По сценарий филмът трябваше да започне как трите герои излизат от бар. Не бях предвидила сцена вътре, но когато отидохме на огледи с оператора на филма - Мартин Балкански, решихме, че ще е най-добре филма да започне в самия бар. Говорихме със собствениците и те се съгласиха. В деня на снимките ми беше ужасно напрегнато, защото снимахме в реална среда, и да се появим в Пловдивска дискотека в 2 сутрината с Асен Блатечки, не помага да останем незабелязани. Беше доста динамично.

Също така двете девойки доста добре се справят с ролята на „кухи лейки". Диалогът в колата им е много натурален, импровизация ли беше или по сценарий?

По сценарий те имаха само по две реплики, но седмица преди снимките им казах, че искам да вкарам повече диалог помежду им. Бях гледала едно интервю с поп-фолк певица и ми се стори моного удачен пример за техните персонажи. Избрахме заедно откъс от интервюто, написах го като диалог и тяхната задача беше да наизустят интонацията и маниерите с които говори въпросната певица. По време на снимките беше много лесно. Те са братовчедки и се разбират с половин дума.

Пловдив изглежда много благоприятен град за снимки. Разкажете ни повече за снимачния процес…

За втори път снимам в Пловдив и съм много щастлива от това. Така се случиха обстоятелствата. Получихме съдействие от много хора, които се включиха безвъзмездно и ни помогнаха да осъществим снимките. Когато писах сценария, винаги съм си представяла моята родна къща и не сме ходили на огледи за друга локация. Дори правих пробни снимки на баба ми, но когато започнахме тя само мълчеше. Попитах я защо не си казва репликите, които съм й дала, тя ми отговори " Брей! Ти ли ще ми казваш какво и кога да говоря! Ще си приказвам каквото си искам". Така приключи нейната "актьорска кариера".

„Къщата" разглежда въпроса за това, как може един момент, едно решение да предопредели съдбата на човек завинаги. Вие имате ли това разбиране и усещане за тежестта на решенията по принцип?

Може и да има предопределени неща в живота, но за мен решенията които взимаме са това което насочва пътя ни в една или друга посока. Аз никога не съм съжалявала за стъпките, които съм предприемала, и това е защото съм се водила от интуицията ми, на която силно вярвам.

Василена Василева

„Къщата"
21.09.16, Зала 1,16:00

Елена Тончева
режисъор
„ЗА ДА ИМА ДОБРИ ФИЛМИ, ТРЯБВА ДА ИМА КИНО ПО ПРИНЦИП"

Как се роди идеята за „Капия"?

Исках да направя филм, който да се върти около отмъщението като човешки порок, но непрекъснато се лутах из сюжети, които са клиширани и бутафорни. Поради това винаги стигах до задънена улица. Всичко започна да се оправя, когато смалих амбицията и преместих действието в среда, която познавам и базирах персонажите на истински личности. Винаги ни съветват за това, но ние не слушаме. Убеди ме Петър Вълчанов, нямам представа как успя.
Аз самата съм си фантазирала за подобни дребнави отмъщения. Без да ги реализирам, но такава низка страст за мъст е често срещан човешки порок. Мисля, че всеки ще го разбере. Освен това е абсолютно достойно за сатира, а аз исках филма да е смешен. Така че сглобих основата на сюжета от свои спомени за истински личности и конфликти, които са ми познати. Оттам нататък започнах да си измислям, а тези около мен да дават идеи. Самата история е пълна фикция.

Вие сте все още в началото на кариерата си като кинодееец. Какви филми ви вълнуват? Какви филми искате да създавате?

Вълнуват ме всякакви филми, стига да са интересни. Един филм може да си позволи всичко, освен да бъде скучен, тъй като цялата функция на киното е да противостои на отегчението. Не обичам много посланията и поуките. Не че не трябва да има такива в никакъв случай, но не трябва да са насила вкарани там – по скоро трябва да произлизат естествено от гледането на филма. А за да бъде гледан филма, трябва да е интересен поне на някого.Това не означава, че филмите трябва да са циркаджийски. За интересен филм не са необходими грандиозни пироефекти и прочие. Трябва само много работа, за да се намерят оригинални и адекватни решения на всички въпроси и проблеми, от сценарий до монтаж.

Марко Салиери

„Капия"
21.09.16, Зала 1,18:00

ЯНА ЛЕКАРСКА
режисьор
„ИНТЕРЕСУВАТ МЕ ТРЕВОГИТЕ НА СЪВРЕМЕННИЯ ЧОВЕК“

Темата за срещата със смъртта е разбработвана доста сериозно в киното. Защо решихте да се захванете с нея и с какво смятате, че я надграждате?

Причините да се спра на темата за срещата със смъртта са няколко. От една страна бях шокирана да науча, че развита държава като Южна Корея е на едно от първите места по самоубийства в света. От друга, наблюденията ми досега показват, че за съжаление много често разтърсващо събитие като смърт на близък е необходимият двигател, който ни кара да преосмислим начина си на живот, накъде вървим, какво искаме... и едва тогава намираме сили да променим нещо. На трето място исках да покажа, че (в повечето случаи) ако се откажеш от шанса, даден ти, докато си на Земята, това те прави губещ: само ако те има, можеш да направиш, да промениш, да реагираш... В противен случай има само празнота.

Разкажете ни малко за филмовото образование в Корея. Каква е системата?

Първо искам да отбележа, че не смятам, че българското киноообразование отстъпва на това в Южна Корея. Заминах за Корея, защото се интересувам от корейското кино и исках да разбера как то, имайки исторически подобна на българското кино съдба, е достигнало до нивото, на което е в момента: успешно както на фестивалните сцени, така и номер 1 в родната си бокс офис класация.
Аз следвам магистратура в един от най-престижните им университети – „Чунг-Анг“ в Сеул. Програмата е 2-годишна, като за да завършим трябва да заснемем 3 късометражни филма. От тях поне един е нужно да има успех на международни фестивали. За съжаление, голяма част от предметите са теоретични, но така е и в повечето им университети, където се преподава кино. А филмови департаменти има в десетки университети в цялата страна – по този начин сред огромното количество студенти изскачат зрънцата, които правят съвременното корейско кино това, което е: успешно.

Какви теми Ви вълнуват?

Основно ме интересуват тревогите на съвременния човек. Опитвам се да изследвам въпроси относно изборите, които правим, и търсенето ни на място в обществото. Провокират ме всички тесногръди стереотипи, които ни поставят в красиви рамки, в които бавно се задушаваме.

Катерина Ламбринова

„Като захарен памук“
21.09.16, Зала 1,16:00

КИРИЛ ТОДОРОВ
режисьор
„ЕЛЕМЕНТЪТ НА ИЗНЕНАДА ВИНАГИ МЕ Е ПРИВЛИЧАЛ“

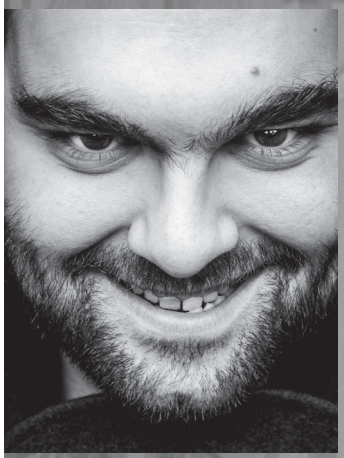

Завършили сте СУ със специалност „Индология“, как решихте да започнете да се занимавате с филмова режисура и защо?

Интересът ми към киното е отдавна. В училище с мои приятели правихме аматьорски музикални клипове, фенски видеа със съдържание на аниме кадри (в аниме средите им викахме AMV - Anime Music Video). Беше интересно, печелехме награди от разни състезания и даже си създадохме въображаемо студио, под чието име творяхме тези клипове. В Индологията се чудихме какво да организираме по случай световния ден на хинди. Тогава дадох идеята да се съберем и да заснемем филм. Колегите много харесаха идеята, разпределихме се и сътворихме едно готино филмче. След Индологията желанието ми да се занимавам с киното само се увеличаваше и реших да запиша режисура в НБУ.

И в предишния Ви филм „Пациентът“ и в „Ани има рожден ден“ присъстват елементи на трилър. С какво Ви привлича този жанр?

Може би с това, че този жанр те държи непрестанно в напрежение, дава ти това леко дразнещо усещане, че нещо в цялостната картина не е наред и ти се чудиш какво е, но то до края остава скрито. Елементът на изненада винаги ме е привличал, и то не само в киното.

Имате ли следващ проект? Какъв е той и как смятате да го реализирате?

Всъщност са няколко, които лека полека развивам. Един от тях вече мина през уъркшопа Мидпойнт в Чехия и Словакия - историческа драма, развиваща се през 20-те години в България, около Белия терор („Пациентът“ всъщност беше експеримент именно да заснема нещо в епоха и да се подготвя за по-мащабен проект). Но има още много работа по самия сценарий, преди да започнем да търсим финансиране. В същото време имам два сценария за късометражни филми, които се надявам да мога да осъществя следващата година. Единият е романтична драма. Другият като стил ще следва донякъде „Пациентът“. Ще разказва за човек, който след неочакваната си смърт е изправен пред „Директора“, за да отговаря за делата си.

Катерина Ламбринова

„Ани има рожден ден“
21.09.16, Зала 1,16:00

Боя Харизанова:
режисьор
„ИСКАХМЕ ДА РАЗКАЖЕМ ЗА ОНАЗИ ЛЮБОВ – ГОЛЯМАТА, КОЯТО ТЕ КАРА ДА ЖИВЕЕШ САМ В БОЛКАТА СИ“

Кое ви докосна в разказа "Любов" на Матвей Вълев, за да изберете да направите филм по негови мотиви?

Идеята двама души да крият един от друг огромната си загуба с цел да запазят другия до себе си – това е лайтмотивът, който ме грабна. Заедно със сценариста на филма Симеон Венциславов се припознахме в идеята и я адаптирахме – привнесохме темата за емигрантството, за опустялото село, за забравените пътища до нивата и обратно.
Темата е твърде лична за мен. Преживяла съм подобна ситуация и именно това ме направи силен емоционален участник във филма ми. Преди години цялото ми семейство кри от мен в продължение на повече от четири месеца, че баща ми починал. Очаквах дете и те решили да ме пазят. Пак от обич. Носеха ми подаръци от него, изпращаха поздрави. Тук идва и моралният въпрос – как решаваш да отнемеш правото на някой да се сбогува с близък и да го изпрати в последния му път? Отговорът е: С обич. Отнемаш му го - с обич.

Как се случи работата с Катерина Робова и Никола Пашов?

Работата с Катерина и Никола беше приятно предизвикателство за мен. В лицето на Никола Пашов имах един доказал се актьор с над 50 години на театралната сцена. До него е Катерина – прекрасна дама от град Смолян, която няма и един час актьорска практика. Обичам да сблъсквам актьори и натурсшчици във филмите ми, защото вярвам, че всеки дава нещо на другия. От едната страна стои професионализмът и опитът на актьора, а от другата – онази непринуденост в емоциите, онази органичност в реакциите, която не е актьорска, а чисто човешка. Още когато се запознах с Катерина и й дадох сценария, тя го прочете и се разплака. За мен това беше достатъчно. Тя за мен вече беше Тодора. За Никола Пашов мога да говоря много и все хубави неща. Сърцат актьор, който ми беше рамо в целия снимачен процес. До тях редом е и младият актьор Виктор Иванов, тогава четвъртокурсник в Академията. „Любов“ е неговата първа изява в игралното кино.

Пламен Михайлов

„Любов“
21.09.16, Зала 1, 18:00

Деян Барарев
режисьор
„ВСЕ ПОВЕЧЕ И ПОВЕЧЕ СЕ УБЕЖДАВАМ, ЧЕ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВАТА ТРЯБВА ДА БЪДАТ ОСТАВЕНИ НА ЗАДЕН ПЛАН И ВОДЕЩОТО ДА Е ВЪЛНУВАЩИТЕ МЕ В КОНКРЕТНИЯ МОМЕНТ ТЕМИ.“

"Батмобил" е най-новия ви късометражен филм. Защо предпочитате този формат?

Не бих казал, че предпочитам късометражния формат. Като всяко нещо то си има плюсове и минуси. В конкретния случай позволява определена импровизация и свобода, която е важна за мен, а и самата истинска история, от която е вдъхновен и филма, по-скоро предполагаше да е късометражен.

Как очаквате варненската публика да приеме "Батмобил"?

Нямам абсолют но никакви очаквания. Надявам се публиката да го намери за забавен и сърдечен филм.

Имате ли идея и желание да реализирате пълнометражен филм? И ако да, какъв?
Желание за реализация на филм винаги има. Идеите, които ме връхлитат са също многобройни. Често ми се случва да си записвам някои от тях, но една в последно време ми е хванала повече вниманието и съм се съсредоточил в нея. Също така изпробвам нов начин на писане от преди - тотално съм се доверил на интуицията си, тъй като вярвам, че тя няма да ме подведе. Проблемът е по-скоро при изглаждането, което отнема време. Когато напиша нещо, оставя го и се върна към него по-късно, постепенно изчиствайки го от всичките ненужни елементи, обикновено намирам това, което ми трябва. Което е все едно да тръгнеш отзад напред в математическо уравнение - намерил си неизвестното в уравнението и сега се опитваш да го скриеш отново.

Симона Петрова

„Батмобил“
21.09.16, Зала 1, 16:00

Николас Акрабов: режисьор „Почитател съм на трилъра“

Защо решихте да запишете кино режисура в България?

Обичам България, а и половината ми семейство е от тук. Мисля, че е много красива страна. Когато бяхмалко момче исках да участвам във филми. Преди исках да съм актьор, по-късно реших да стана режисьор.

Как ви дойде идеята за "Чело"?

Аз съм почитател на трилъра. От времето, когато бях трета година в НБУ, идеята беше съчетание от различни видове филми и истории, които бях гледал и чувал през годините. Винаги ме е впечатлявало как човешкото съзнание може да подбира информация и понякога да си създава собствен свят.

Какво ви е мнението за българското кино в момента?

България има богата история в създаването на филми. Дори и днес България успява да създаде страхотни заглавия. Може би не всеки харесва всички филми, които се правят всяка година, но повечето хора не разбират и не оценяват огромния труд и време, които се влагат в правенето на всяка една продукция.

Имате ли план за пълнометражен филм? Над какво работите в момента?

В момента работя върху сценарий за късометражен филм, който искам да реализирам скоро. Естествено, евентуално бих искал да направя и пълнометражен, но не мисля, че съм готов за изпитанието в момента.

Марко Салиери

„Чело“
21.09.16, Зала 1,18:00

Максим Генчев: режисьор „Системата, добра или зла, държи обществото в равновесие“

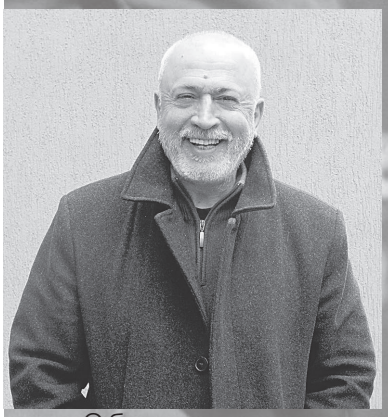

Кой е Колю Генчев Колев, на когото е посветен филма?

Колю е баща ми. Граничен офицер, от времето, когато беше чест и дълг да служиш на Родината. Един от стълбовете и една от жертвите на "Студената война".
Неговият граничен живот беше моя семеен живот. С брат ми и мама чакахме героя да се върне жив. Голяма борба падаше да му изуем ботушите - по 10 дни не ги събуваше от газене из граничната бразда... Почина след 30 г. парализа.

Имате ли предпочитание, между това да сте актьор или режисьор? Или пък да комбинирате, както се случва в някои Ваши филми...

Не правя разлика. Актьорлъкът е според режисурата. Бих играл в театър само във висока драматургия, в киното - за пари.

Какво очаквате да е представянето на филма на „Златна Роза”? Той е самостоятелно финансиран...

Парадокс е, че ни включиха в състезателната програма. Ако журито, надявам се да е така, обича истинско кино, ще ни класират!

Филмът разглежда две позиции, но като че ли не се ангажира с нито една. Защо решихте по този начин да разкажете историята?

Към всяка политическа система трябва да се отнасяме с нужната симпатия и сериозност. Системата, добра или зла, държи обществото в равновесие. Тя създава свои демони, но и ангели. А там където не достига търпение, разбирането ни търси спасение в иронията.

Изглежда сте привлечен от филми епоха, така да се каже. „Левски”, „На педя от земята”, “Гераците”, а сега предстоят още 2 филма, единият от които е за Петър Дънов. Кое Ви води до правенето на исторически филми?

Филмът е в „ръцете“ на сценария. Добрите текстове са в класиката или в теми, които са значими за съвремието. Сюжетите сами се „избират“. Като в любовта! Първо обичаш мама, сетне любимата, накрая само себе си... Горчиво за признаване, но идва етап, когато времето започва да лети и страхотно завива в нощта...
За Дънов още нямам кураж. Сценарият е много силен, автор е д-р Димитър Калев, варненец, но тази година няма да започвам работа по него.
Ето сега монтирам „Смартфонът беглец“, по сценарий на Златина Филипова. Заснехме го през август. Уж е съвременен, а приключението ни запраща при Вълчан войвода.
В заключение ще кажа, че животът обича влюбените в него!

Пламен Михайлов

„На педя от земята“
21.09.16, Зала 1, 20:00

КИНО КРАЙ МОРЕТО

„Оркестър без име“
21.09.16,Морска градина, 20:30

Людмил Кирков за своята кинокомедия

„ОРКЕСТЪР БЕЗ ИМЕ“

Новият филм на Людмил Кирков бе предмет на разговора ми с режисьора.

— Героите ви пак са младежи, както и в „Шедски кралe“, „Момчето си отива“, „Кратко слънце“. Защо?

— Насочването ми към младежката тема не е съзнателно. Но там проблемите са по-сложни — един човек, който навлиза в живота, е по-сериозна територия за изследване.

— Група младежи отиват на море, а и на работа... Какво търсят вашите герои там и какво може да символизира морето?

— Морето е територия, на която те търсят реализация. Но може би то означава за тях и красивото в живота, успеха, мечтата

— Срещу какво се борят техни герои? Срещу кого?

— Срещу всичко, което пречи на настъпателното ни обществено и социално развитие, и срещу конкретни персонажи. На прага са да изгубят своята вяра. Но успяват да преодолеят отчаянието си и да бъдат последователни докрай.

— До героите във вашите филми стои винаги Жената...

— Тук има три жени, и то съвсем различни. Те не са противопоставени като философия на мъжете, а и тях ги обединява едно — стремежът към реализация на човешката личност. Всяка от тях трябва да преодолява нещо — неизвестността, амбициите си...

— Филип Трифонов, Велко Кънев, Павел Попандов и Георги Мамалев играят със собствените си имена. Означава ли нещо това?

— Разбира се, те не играят себе си. Ролите отговарят на техния натюрел и още при писането на сценария от Станислав Стратиев се знаеше какво ще изпълнява всеки.

— Филмите ви се радват и на голям зрителски успех, и на добрите оценки на критиката. Все пак срещате ли някъде трудности?

— Всеки филм има своя трудност. Ако това може да бъде творческа трудност, то в „Оркестър без име“ бих посочил многото музика. Никой от актьорите не е професионален музикант, а се понаучиха добре да свирят. Втората трудност е изобилието на смях, което би могло да прогони проблемността. Стремежът ни бе наред със смеха зрителят да отнесе от залата и по-сложни усещания. Дано сме успели...

Разговора води:
Пенка МОНОВА

На снимачната площадка

«Оркестър без име»

Край Созопол режисьорът з. а. Людмил Кирков и операторът Виктор Чичов започнаха снимките на „Оркестър без име“.

— Музикална комедия, ве сел музикален филм или не що друго ? — това е въпросът ни към режисьора.

— Филмът ще бъде смешен, ще има и много музика, но не искам да определям точно жанра. Най-общо това ще бъде филм за тези млади хора, които в хармонията и красота та на музиката търсят смисъл на своето пълноценно осъществяване в живота и се стре мят да излезат над баналното ежедневие — каза Кирков.

Сценарият — на Станислав Стратиев, (втори пореден филм с Л. Кирков след „Кратко слънце“) е експеримент за на шето кино, тъй като е напи сан специално за четирима ак тьори. Това са членовете на оркестъра: Велко Кънев, Па вел Попандов, Георги Мамалев и Филип Трифонов. Усетът на всеки от тях към остра ха рактерност и комедийност, спо лучливо „хванат“ в сценария, определя в голяма степен сти листиката на филма. В него ще има много смешни ситуа ции и недоразумения, но и кон флинти, предизвикващи серио зен размисъл у зрителите и антивна позиция на авторите. Стратиев е потърсил хумора не в абсурдни и парадоксал ни положения, а в позната понякога дори досадно позна ти житейски сблъсъци.

На фона на забавните при ключения на четиримата енту сиазирани музиканти по мор ския бряг ще стане дума и за реалните и мними ценности в живота, и за разбирането и оценяването към собствена за верността на талианта, и за ис за позиция в живота, и за ис тинската и неистинската лю бов.

Г. ДЕНЕВ

Вестник „Поглед“
31.08.81

Вестник
„Вечерни новини“
11.07.80

Фестивален бюлетин, брой 2, 21.09.2016 г., Варна
www.zlatnaroza.bg

НАЦИОНАЛЕН ФИЛМОВ ЦЕНТЪР
BULGARIAN NATIONAL FILM CENTER
www.nfc.bg

www.natfiz.bg

Институт за изследване на изкуствата
www.artstudies.bg

Отговорен редактор: Симона Петрова (simona_peetrova@abv.bg)
Редакционен екип: Пламен Михайлов (plamen_mihailov@yahoo.co.uk)
Марко Салиери (marco_salieri@abv.bg)
Василена Василева (oi_vass@yahoo.com)
Катерина Ламбринова (katerina.lambrinova@gmail.com)
Визия „Златна роза“ 2016 Велина Мавродинова
Графично оформление: Александра Елезова (alexandra.elezova@gmail.com)
Ръководител на проекта: д-р Деян Статулов (dstatulov@abv.bg)
Основател на проекта: проф. Александър Янакиев